

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

A KÖZÖS ISTENTISZTELET ÚJ ARCA

Kedves Testvérek, nem győzöm eleget ismételgetni, hogy a kereszténység lényege: egység Krisztussal. Azonban a vele való közösségünk elszakíthatatlan attól, hogy a benne hívők egy test, egy lélek legyenek. Egyszerűbben fogalmazva: egy nagy, szerető családdá legyünk. Persze könnyű beszélni erről, de a megvalósításához igazi lelki áldozatra van szükség. Ez az áldozat sok mindent jelent, a másik elfogadását, saját nézeteim újragondolását, sok esetben annak megváltoztatását, stb. de mindezeket túl a legfontosabb így hangzik: a keresztény közösség szívvel lélekkel együtt imádkozik.

E bevezetés után mondandóm közepébe vágok. Jézus „élete végéig arról tanúskodott, hogy imádság élteti messiási szolgálatát és húsvéti életáldozatát”. Ennek előzménye persze abban keresendő, hogy az „Isten Fia magára vette emberi természetünket, és földi számkivetettek között fölcsendítette azt a himnusz, amely az örök hazában öröktől fogva zeng”. Következésképp, csak akkor lehetünk vele közösségben, ha vele együtt imádkozunk az Atyához.

A keresztények közösségi együttlétének csúcsa és forrása a szentmise. Itt mindnyájan Krisztus imájába és cselekedetébe kapcsolódunk be: egy kenyérből részesedünk, és így egy testté – egy kenyérré – leszünk. „Magát az eukarisztikus ünneplést viszont igen jól készíti elő a zsolozsma (...) Az Egyház a zsolozsmában Istennek ajánlva dicséretét... megízlelteti velünk a mennyi istendicséretet (...) Ha tehát a hívők a zsolozsmára szólítva összegyűlnek, és együtt dobban a szívük, együtt zeng az ajkuk, akkor láthatóvá teszik a Krisztus misztériumát ünneplő Egyházat”. Az Egyház hivatalos rendelkezése külön kiemeli,

hogy az „eukarisztikus áldozatnak mintegy szükséges kiegészítője legyen” a közösségben végzett zsolozsma. „A világi hívők... végezzék a zsolozsma egy részét összejegyzeteik alkalmával... Szükséges ugyanis, hogy mindenekelőtt a liturgia keretében tanulják meg lélekben és igazságban imádni Istent”.

Szilárd meggyőződése, hogy akárhány közösséget, csoportot hozunk létre, ha mindez nem a liturgiából, a közös imádságból fakad, akkor nem Isten országát, hanem saját elképzeléseinket öntjük formába, és valósítjuk meg. Éppen ezért életbe vágó szükségünk van arra, hogy közösen, a liturgia (istentisztelet) keretében együtt imádkozzunk. Ennek egyik formája a szentmise előtt, illetve a szentmisében való közös zsolozsmázás.

Tudom, mindenki ragaszkodik a már jól megszokott dolgokhoz, éppen ezért nehéz bármiféle újat bevezetni.

Tartalom:

Ifjúsági Világtalálkozó, Krakkó	2
Gondolat-olvasó	3
Interjú az új káplán atyával	4
Papszentelés után	5
A hónap szentje: Teréz anya	6
Értékes vagy	6
Ki(s)olvasó, rejtvény, színező	7
Hírek, események, kitekintő	8

Rögvest záporoznak a kérdések: minek ez, miért nem jó úgy, ahogy eddig volt, stb. De kérdezem én, miért nem lavórban fürdünk, minek veszünk jó minőségű telefont, tévét? Mert igényesek vagyunk. Mindig a lehető legjobbra tartunk igényt. Ha ez igaz, akkor miért ne lehetnénk igényesek az Istenrel való kapcsolatunkban is? Miért csak a világ dolgaiból kívánjuk a legjobbakat, az Egyház által kínált kincsekből pedig csak azokat, amiket néha már a „megszokás rabjaként” használunk. Jézus, földi életében soha nem imádkozta azokat az imádságokat, amiket mi rutinosan mondunk, azonban Józseffel és az édesanyjával, Máriával naponta énekelve imádkozta a zoltárokat. Ezért joggal mondhatjuk, hogy a zsolozsmát már csak azért is végeznünk kell, hogy „Krisztus imádsága megszakítás nélkül megmaradjon az Egyházban”. Nos, erre a Szentlélektől ihletett imádságra hívlak és várlak benneteket. Különösen is kérem azokat, akik nemcsak szeretnek, de jól is tudnak énekelni, hogy jöjjenek, és kapcsolódjanak be ezekbe a liturgikus imádságokba. Ha szépen megtanuljuk – amihez természetesen némi idő kell –, akkor majd meglátjátok mire képes a hívő imádság: valóban egy szív, egy lélek leszünk. Vágyva vágyom, hogy ez végre beteljesedjék.

Görbe József plébános

IFJÚSÁGI VILÁGTALÁLKOZÓ KRAKKÓBAN

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek” – Ifjúsági Világtalálkozón a Váci Egyházmegyével – Máté 5. fejezetének 7. verse volt a mottója az idén megrendezésre kerülő 28. Ifjúsági Világtalálkozónak. A világtalálkozót *Szent II. János Pál pápa* hozta létre még a 80-as évek elején és a fiatalok azóta is tartó lelkesedésének köszönhetően két-három évente újra és újra megrendezésre kerül a világ különböző pontjain. Az idei világtalálkozó Krakkóban került megrendezésre, körülbelül kétmillió, a világ minden tájáról érkező fiatal részvételével. A Váci Egyházmegye szervezésével közel kétszáz magyar fiatal utazott ki Lengyelországba, már a világtalálkozó előtt egy héttel, mert számos helyen előtalálkozó várta a fiatalokat, színesbbnél színesebb programokkal.

Hétfő este gyülekeztünk a váci székesegyház előtt, az információk ismeretése után a püspök atya tartott nekünk egy nyitó szentmisét, majd érkezett a várva várt indulás! Fél órával éjjél előtt gördült ki a székesegyház elől a négy busz, hogy megkezdje hosszú útját Lengyelország felé.

rendezkedés és köszöntés után pedig indulunk is be a városba. Közel negyed óras sétát vezetett az előtalálkozó helyszínéig, a vacsora után pedig kezdetét vette a *Paradise in the City* fesztivál, amelyet a *Chemin Neuf* közösség szervezett a több mint ötezer fiatalnak, akik között nagyjából ötszázötven magyar volt. A Váci Egyházmegye kívül találkoztunk debrecen-nyíregyházi, pécsi és székesfehérvári egyházmegyéhez tartozó fiatalokkal is.

Rendkívül tartalmas volt az itt töltött egy hetünk, az átlagos napok délelőttjein előadásokon vehettünk részt, ebéd után pedig szabadon választható programok széles tárházát tárták elénk a szervezők. Lehetőségünk volt sportolni, várost nézni szervezett túrák keretében, illetve meghívott előadók előadásait hallgatni. A közös zsolozsma után vacsoráztunk, majd ezt követően vette kezdetét a minden nap más újdonságot tartalmazó esti program. Szerda este szabadon választhatunk a felkínált lehetőségek közül, mehettünk klasszikus zenei koncertre, megnézhetünk egy színdarabrészt, futhattunk a városban játékonysági célokat

dicséri az Urat. Vasárnap este egy közös szentmisével és egy hatalmas bulival ünnepeltük meg az együtt töltött hetünket.

Voltak nem egészen átlagos napjaink is, például csütörtökön az úgynevezett irgalmasság útját jártuk végig, ez egy öt állomásból álló, rendhagyó keresztútnak volt tekinthető. Tanúságtételek tették még színesebbé az utunkat, hogy a végén együtt, a katedrális tövében állva érezzük meg Isten hatalmas irgalmasságát.

A hétfői záró szentmise után pakoltunk ismét a buszokba, hogy újból felfekeredve vegyük utunkat immár Krakkó felé. Este érkezünk meg, ám a váci csapat nem Krakkóban kapott szállást, hanem az egyik elővárosának nevezett helyen, Brzesko-ban. Egészen meglepő látvány fogadott minket, amikor megérkeztünk; egy parknyi magyar! Pontos adatot nem tudunk, de közel két-három ezer magyar fiatal volt elszállásolva ebben a városban, ám itt már nem tornateremben aludtunk, hanem vendégszerető lengyel családok fogadtak be minket erre az egy hétre. Elképesztő, micsoda szeretet kaptunk

Kedd reggel értünk Częstochowába, ahol a Fekete Madonna figyelő tekintete alatt vehettünk részt egy magyar nyelvű szentmisén. Utána sajnos nem volt sok időnk szétnézni a Jasna Góra-i kolostorban, mert indulnunk kellett tovább, hiszen messze volt még a cél. Délután érkezünk meg Łódź-ba, egészen pontosan egy iskolába, ami a szállásunkat jelentette ebben az egy hétben. A fiúk a tantermekbe, a lányok a tornaterembe pakoltak, a gyors be-

szolgálva, vagy tábortűz mellett hallgathattunk jobbnál jobb muzsikákat. Csütörtökön egy kiengesztelődési esten vehettünk részt, ahol lehetőségünk volt a szentgyónásra, a szentségimádásra és a közös imára egyaránt. Ezt koronázta meg a pénteki este, ahol Szentlélek keresztség keretén belül ajánlhattuk Istennek életünket. Szombat este került megrendezésre a dicsőítő koncert, egészen elképesztő hangulata van, amikor ötezer fiatal együtt

tőlünk, a feltétel nélküli elfogadásukkal és bizalmukkal együtt.

Brzesko-ban töltött napjaink nem voltak olyan rohanósak, mint előző héten, ám annál fárasztóbbak! Hiszen a délelőtti magyar püspökök által tartott katekézisek után várt ránk Krakkó! A vonatállomásig nagyjából két kilométert kellett lesétálnunk, hogy egy órán keresztül zötykölődjünk egy emberekkel roskadásig teletömött vonaton, már ha egyáltalán felfértünk a vonatra.

Krakkóban azonban eszméletlen látvány fogadott minket. Tele voltak az

utcák fiatalokkal, bármerre fordítottuk a fejünket, mindenhol más nyelven zajló párbeszéd hallatszott. Rengeteg néppel találkoztunk és ismerkedtünk meg, közösen skandáltuk a lengyelekkel a „Lengyel magyar, két jó barát” kezdetű kis rövid mondókát, megannyi közös képet készítettünk velük és nem egyszer javítottuk ki a fiatalokat, hogy mi bizony nem olaszok, hanem magyarok vagyunk.

A krakkói hetünk fénypontját azonban a pápa jelenléte jelentette, a hatalmas tömeg miatt csak egyszer volt alkalmunk egészen közelről látni Őt, akkor viszont tényleg néhány méterre tőlünk haladt el és integetett nekünk. Pénteken este keresztúton vehettünk részt vele. A szombat esti szentségimádás és virasztás viszont hatalmas élmény volt. Közel tíz kilométert za-

rándokoltunk a helyszínig és onnan vissza szintén tízet, de minden fájó porcikáért, a hevesen tűző napért kárpótlak minket az ott megtapasztaltak. A vasárnapi záró mise után kénytelenek voltunk ismét pakolni és a legtöbben szomorúan vettük tudomásul, hogy sajnos ez a két hét is véget ért.

Fáradtan, ám lelkileg feltöltődve szálltunk fel a buszokra vasárnap délután, hogy hazafelé induljunk. Kimerítő volt, alaposan elfáradtunk, lejártuk a

lábunkat, leégtünk a tűző napsütésben, de mindezek eltörpültek az átélt élmények, a lelki feltöltődés mellett.

Nem juthattunk volna ki a találkozóra a Váci Egyházmegye és a Kistarcsai Egyházközség nélkül, akik lehetővé tették számunkra a részvételt és támogattak minket. Hálásan köszönjük nekik!

Kép és szöveg: Csicsiri Dorka

„EGY KATONA MEGY A HÓBAN”

Januárban volt 15 éve, hogy *Sinkovits Imre*, a nemzet színésze, Kossuth- és kétszeres Jászai Mari-díjas színművész, érdemes és kiváló művész eltávozott tőlünk.

Mégis miért épp most idézem föl az emlékét?

A válaszhoz vissza kell kanyarodnom egy kicsit az időben.

Még csak másfél éve költöztem Kistarcsára. 1994. szeptember 24-én, Fogolykiváltó Boldogasszony ünnepén akkor avatták föl a volt internáló tábor falán az ott börtönbüntetést szenvedett papok emléktábláját. Itt és ekkor a kiváló színész szavalta el *Vihar Béla* Egy katona megy a hóban című versét.

Villámcsapásként nyilallt belém a mondat: „Hát utánam jött Kistarcsára!”, mert pár évvel korábban az óbudai Szent Péter Pál-templom előtt rendezett ünnepségen voltam tanúja, hogy előadta ugyanezt a verset, amely

minden háború katonáinak, sőt tágabb értelemben összes névtelen hőseinknek állított szimbolikus emlékművévé vált.

De ő volt az, aki 1956. október 23-án a Petőfi szobornál tízezres tömeg előtt szavalta a Nemzeti dalt és ezzel maga is szimbólummá vált. Ez néhány évre derékba törte pályafutását, csak *Aczél György* ravaszsága mentette meg a börtöntől, aki abban bízott,

hogy jobban jár a rendszer, ha sikerül rávenni Sinkovitsot a kollaborációra, mint ha még olajat öntenének a nép haragjának tüzére. Ebben persze tévedtek. Amikor a nyílt fenyegetés eszközét is elővette, Sinkovits így válaszolt: „Bocsásson meg, kedves Aczél úr, arra még nem gondolt, hogy azt a bizonyos utat a Petőfi-szobortól a Parlament érintésével a Köztársaság térig netán önök kövezték ki éveken keresztül?” Ehhez akkor elképesztő bátorság kellett.

Legnépszerűbb filmszerepében A tizedes meg a többiekben is feledhetetlen élményt nyújtott.

Remélhetőleg ez a katona azóta már célba ért.

Nekem azonban folyamatosan nagyon hiányzik.

Szám László dr.

INTERJÚ HALÁSZ PÉTER KÁPLÁN ATYÁVAL

Nagy öröm volt sokunk számára, hogy az idei családtáborban találkozhattunk a Rómából hazatért *Halász Péter* atyával, aki augusztus 1-jétől Kistarcsán kezdte meg kápláni szolgálatát.

Fotó: Lauer

Péter atya közvetlenségével, kedvességével sokunk szívébe beolta magát, szeretnénk, ha a kedves hívek is megismerkednének vele, ezért néhány kérdést tettünk fel neki.

Sok fiúnak kedves emléke a ministrálás. Benned mikor érlelődött meg a papi hivatás gondolata? Hol és hogyan töltötted gyermekkorodat? Van konkrét személy, akinek köszönettel tartozol a hivatásod alakulásában?

A hivatás gondolata 17 éves koromban kezdett formálódni. Szó szerint, hisz mindaz, aki nem csak szakmát, de hivatást választ, tudja, egy folyton érlelődő és forrongó valóságról van szó. Egy meghívásra illik választ adni, még akkor is, ha bizonytalanok vagyunk abban, vajon élünk-e a megtisztelő lehetőséggel. 2003-ban ministránsként részt vettem Vácott a propedeutikus szeminárium (előkészítő év) nyílt napján. Feltették a kérdést, hogy kiket foglalkoztat igazán a papság, és kik lennének azok, akik csupán a játék, vagy talán a társaság kedvéért érkeztek a Duna-parti városba. Bevallom őszintén, mivel nem volt kedvem a kisebbekkel pingpongozni, így hatá-

rozottan az első csoportba jelentkeztem, komoly szándékot füllentve. Így kis csoportba kerültem, ahol hárman voltunk, egy kispap és két „érdeklődő”. Attól eltekintve, hogy elcsaltam a motivációm, nyitott maradtam és érdeklődve hallgattam a mindennapokról szóló beszámolót. A nap lecsengett. Már otthon voltam, mikor egy fura érzés támadt bennem: milyen jó volt ott lenni. Valami erős érzés mozdult meg bennem. Ezt akkortájt osztályfőnökömmel tudtam csupán megosztani, aki mélyen hívő tanárként életszemléletet, értékrendet és nem csupán tananyagot hagyott ránk. Egy évvel előtte éppen általa találtam vissza a „templomba”. Innentől új kaland vette kezdetét, plébánosom, *Turai János* atya nagy körültekintéssel és szeretettel terelgetett, hogy mind jobban megértsem, mit is jelent a papi lét. Ez a kapcsolat mind a mai napig erős és szilárd alapokon nyugszik. Természetesen többeket is meg kellene említenem, hisz az elmúlt tíz évben egy-két barátom végtelenül sokat segített, amiért hálás vagyok.

Hosszú éveket töltöttél az örök városban. Miért Rómában tanultál? Miért tartott ilyen sokáig? Konkrétan mit jelent a patrisztika, amit tanultál?

Római tanulmányokra nem lehet külön jelentkezni, mindig a Főpásztor döntésén áll, hogy kit küld az Örök Városba. Persze „szerencse” is kell hozzá jócskán, hisz ha egy egyházmegyeből már tanulnak kint ketten, akkor nem valószínű, hogy egy harmadik növendéket is kiküldenek. Életem legszebb éveit töltöttem Olaszországban. Jezsuita nevelést kaptam – a Német-Magyar Kollégium, ahol 7 évet töltöttem, a Jézus Társaságára van bízva ugyanis –, ők tanítottak teológiára, és ők voltak, akik a lelkiek terén is formáltak. Mindig volt, van olyan valaki, aki irigykedve tekint a külföldön tanulóakra; ezt bizonyos szempontból meg is lehet érteni, hisz egy nagy lehetőség és nagy ajándék. Arra már kevesebben gondolnak, hogy milyen erőfeszítésekbe kerül talpon maradni. Sokan megragadnak annál a ténynél, hogy az illető külföldön van, következésképpen sza-

Monreale-i Székesegyház, mozaik, részlet

bad, rá minden nap ragyog a nap, olcsóbb a cappuccino, de nem gondolnak arra, mit jelent nulla nyelvtudással megérkezni egy országba, hátrahagyni mindent, ami biztonságot nyújt, hogy aztán egy hónap elteltével már egyetemi előadásokkal kelljen felvenni a harcot. Róma tehát lehetőség, de felelősség is. Azért küldtek, hogy valami értéket hozzak magammal haza: használható tudást, más látásmódot, esetleg biztos lelki alapokat. (Ne feledjük, hogy az Egyház szívében a szentek „fizikai közelsége” százszorta nagyobb erővel hat, mint bárhol máshol a világon. Bármikor ellátogathattam, *Lőrinc* vértanú sírjához, vagy *Sienai Szent Katalin*hoz, *Loyolai Ignác*hoz, és hogy is maradhatna ki, *Szent Péter* és *Pál*.) A képzés számomra tíz esztendőtt jelentett: a teológia és filozófia éveit, egy gyakorlati évet diakónusként (Észak-Olaszországban), majd pedig masters diplomát szereztem. Szakterületem a patológia, ami az egyházatyák világának tanulmányozását jelenti: hét évszázad keresztény irodalmát, hitvitáit, kultúráját és azok kölcsönhatásait kellett vizsgálnunk. Egy hihetetlenül gazdag területről beszélünk, ahol – azt lehetne mondani – mindenki csak tanuló, még a legnagyobb szaktekintélyek tudása is csak részleges a nagy egészhez mérve. Ez óv meg bennünket a hamis elbizako-

dottság érzettől, ez ad alázatot a patológia műveléséhez. Tudatában kell lennünk, hogy amit teszünk, csupán csepp a tengerben.

Papi jelmondatul a Lk 18,41-et választottad: „Uram, add, hogy lássak!” Hogyan jött számodra ez a választás? Mit jelent neked?

Hogy miért választottam ezt a jelmondatot? Visszanyúlnék az első kérdésedhez. A hivatás folyamatos fejlődés. Sokat küszködtem, és megértettem, hogy ilyen vagyok; pont mint a jerikói vak. Ülök az út mentén és egyedül semmire sem megyek. Maximum annyit tehetek, hogy kiáltozom, és Krisztus talán egyszer megadja, hogy megértsem, ki is az Isten. Újmisés meghívómra, valamint az emlékképre egy másik jelenetet nyomtattam. A jelenet: Péter járni próbál a vízben, de amint leveszi tekintetét Jézusról, azon nyomban süllyedni kezd. A Mester kinyújtja kezét. Így menekül meg Péter.

Remekül megkomponált képeket készítettél a táborban. Régóta foglalkozol a fényképezés művészetével? Milyen témákban szoktál leginkább „villogni”? Van más hobbid is?

Július-augusztus hónapokban nem jelent meg Olvasó, így csak most áll módomban közreadni azt a megható jelenetet, amelynek szemtanúja voltam Kiss Dávid papszentelése utáni délutánon.

Kiss Dávid a pappá szentelése délutánján a kistarcsai templomban az esti szentmise előtt várta a gyónni szándékozókat. A gyóntatószék előtt szép sorban váraakoztak a hívek, hogy sorra kerüljenek.

Közben a sekrestyéből Somlai atya lépett ki, hogy szokása szerint ő is hátra jöjjön gyóntatni. (Ő nem tudott jelen lenni a váci papszentelésen.) Amikor azonban a padok végéhez ért, nem a „saját” helye felé vette lépteit, hanem a másik gyóntatószék felé.

Rövid várakozás után Somlai atya megkérdezte az ott állóktól, hogy Dávidnál van-e gyónó. Mivel éppen nem volt, odalépett az ajtóhoz, kopogás után kinyitotta. Dávid meglepődve kilépett, és ami ezután következett, soha

A fotózás egy bártortalan hobbi csak, erről még sosem kaptam visszajelzést, ezért most megköszönöm, hogy kiemelted. Nem tanultam semmilyen művészetet, inkább azt mondanám, mindenre nyitott vagyok és minden lenyűgöz, aminek a rendhez, harmóniához és széphez köze van. Ezeket próbálom autodidakta módon elsajátítani. Ma fotózom, holnap már zongorázni vagy épp szaxofonozni szeretnék, de sajnos nincs mindenre lehetőségem. Nagy öröm, hogy Csö-

Rembrandt van Rijn, „Krisztus a vizen jár”, 1638.

mörön már lehetőségem nyílt egy másik régi szerelem felelevenítésére, a lovaglásra. Egy gond van, mégpedig, hogy nem szeretek „bénázni”, így amit

talán jól is tudnék csinálni, háttérbe szorul, mert nem merem megmutatni senki másnak.

26 éve volt utoljára káplánunk. Milyen terveid vannak a kistarcsai szolgálatra nézve?

Tervek? Hmm. Tervem az, hogy ne legyek senkinek sem kárára. Áldott állapotot káplánnak lenni, mert a felelősségérzést csak kis dózisban kell elviselnem. Új seprű jól söpör, mondta mindig a plébánosom otthon. Úgy élem meg a kistarcsai valóságot, hogy itt nagyon sok energia van, mégpedig az egyes személyekbe zárva, ezeket kellene csak a felszínre segíteni. Ez a nagy terv. A gyerekek helyett nem kezdek el én ministrálni, de biztathatom őket, hogy bátran vágjanak bele. Ezt érvényesnek találom a pasztorális munka minden más területére is.

Köszönjük a bemutatkozást a jó Isten áldása kísérvé mindennapjaidat a kistarcsai, nagytarcsai és a csömöri egyházközségben!

Lauer Tamás

PAPSZENTELÉS UTÁN

nem felejttem el: József atya átölelte Dávidot, aki viszonzta az „atyai” ölelést. Így álltak ott néhány pillanatra: a Nyugdíjas Plébános és az éppen csak felszentelt Fiatal Pap. A szentmise kezdése előtti csend csak fokozta

A kép nem az esemény helyszínén készült. Csak illusztráció.

ennek az emelkedett jelenetnek a hatását. Szavakban nem lehet leírni azt az érzést, azt a hatást, ami ebből az üdvözlésből áradt. Ez nem protokoll üd-

vözlés volt! Ez őszinte lélekből és őszinte szívből jött! Talán az az öröm és buzdítás, ami a mester és tanítvány között lehetséges, hiszen Dávid, József atya „szárnyai alatt” ministrált, és nőtt fel. Most már Dávid is Jézus hű munkatársa lett. Immár mindketten az Úrnak felszentelt szolgálói. Ez az ölelés a „szolgatársnak” kijáró üdvözlés volt.

Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangélium dolgában együtt viaskodtak velem... (Fil 4,3 Károli ford.)

Mi játszódhatott le szívükben, lelkükben és gondolataikban? Azt csak a jó Isten tudja. Egy biztos: ilyen őszinte, emberi megnyilvánulást régen láttam!

Isten éltesse őket sokáig: József atyát nyugdíjas éveiben, Dávidot aktív szolgálatában!

Farkas István
Fotó: Lauer

TALÁLKOZÁSOM TERÉZ ANYÁVAL

Életem egyik legmeghatározóbb élménye volt a Teréz anyával való találkozás. Teréz anya 1986-ban látogatott Magyarországra és ekkor adatott meg számomra ez a csodás pillanat. Mint munkatársak köszöntöttük egymást, hisz betegápolással foglalkoztam én is a *XXIII. János Pál Szeretetotthonban*. Teréz anya tiszta

mosolya, közvetlensége és az emberek felé áradó szeretete lenyűgöző volt. Nem érdekelte őt a sok kamera és fényképész. A magas rangú egyházi fők és politikusok sem hozták zavarba. A szép ajándékokat megköszönte, de félretolta. A rajongó tömeget nem vette észre... Tekintete a kicsiket kereste, a betegeket, gyermekeket – hisz őérettük áldozta az egész életét. Minden betegnél időzött egy kicsit, kezüket fogta, simogatta őket. A nyelvi korlátok leomlottak, hisz a szeretet hullámhosszán mindent meg lehetett érteni. Az idős betegek sírtak az örömtől, s bizony mi nővérek is sírtunk meghatottságunkban. Teréz anya pedig csak mosolygott! Huncut mosollyal felkapott egy kisbabát és megpörgette.

Ki is volt ez a kis törékeny apáca? Honnan ez a fény, honnan ez a ragyogás?

Teréz anya 1910 augusztusában született *Agnes Gonxha Bojaxhiu* (ejtsd: Ányesz Gondzsa Bojadzsiu) néven az akkor az Oszmán Birodalomhoz tartozó Szkopjében. Később Albániához, jelenleg Macedóniához tartozik. Az Úr hívó szavát hamar felismerte, már tizennyolc évesen felvételét kérte az angolkisasszonyok írországi anyaházába, amely a Loretói Miasszonyunk nevét viselte. Innen hamarosan Indiába küldték, hogy meg-

kezdje noviciátusát Darjeelingben. Itt tett szerzetesi fogadalmat 1931. május 25-én. A Teréz nevet az 1925-ben szentté avatott *Lisieux-i Kis Szent Teréz* iránti tiszteletből választotta. 1946. szeptember 10-én hallotta meg Jézus hívását, hogy hagyja el a zárdát és éljen a legszegényebbek között. 1948-ban vetette le a Loreto nővérek ruháját. Fehér száriba öltözött, kék szegéllyel, a vállán keresztel. A *Szeretet Misszionáriusai* rend 1950 októberében kapta meg a jóváhagyást, majd 1965 februárjában pápai jogú társasaggá lett. A rend tagjai egész életüket Krisztus és a szegények szolgálatának áldozzák. Teréz anya így buzdította a nővéreket:

„Mindig vidáman mosolyogjatok a gyermekekre, a szegényekre, minden szenvedőre vagy magára hagyottra! Ne csak figyelemmel forduljatok felénk, hanem tárjátok ki a szíveteket is nekik. A kedvesség, a buzgóság több embert térített meg, mint a tudomány vagy az ékesszólás.”

Teréz anya tevékenységét az egész világon elismerték, 1979-ben megkapta a Nobel-békedíjat. A béke és szeretet követeként bejárta a világot. 1997. szeptember 5-én halt meg az indiai Kalkuttában. 2003. október 19-én avatta boldoggá *II. János Pál* pápa. Ferenc pápa decemberben hagyta jóvá a Szentek Ügyeinek Kongregációja döntését Boldog Kalkuttai Teréz anya szentté avatásáról, miután a szentté avatási ügyekben döntő vatikáni kongregáció elismerte a Teréz anya közbenjárására történt csodát, egy brazil mérnök rendkívüli gyógyulását. Teréz anya szentté avatási szertartását Rómában tartják majd a Szent Péter téren, a szentmisét Ferenc pápa mutatja be az irgalmasság szentévé önkénteseinek jubileuma keretében.

Egyik legszebb gondolatát váltsuk valóra: *Ebben az életben nem tehetünk nagy dolgokat. Csak kis dolgokat tehetünk, nagy szeretettel.*

Rónainé Krisztina

ÉRTÉKES VAGY

A foltmanók kicsi, fából készült emberkéik voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsi falujára. Mindegyik manó másmilyen volt. Egyiknek nagy volt az orra, a másiknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyok. Egyesek kalapot hordtak, míg mások kabátot viseltek. Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak.

A foltmanók egész életükben, minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricával, és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták, és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak.

A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölött. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal.

Némely foltmanónak az egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, amikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot.

Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott.

(folytatjuk)

Max Lucado

LEVÉL

Kedves Gyerekek!

Biztos vagyok benne, hogy Ti is hallottatok már Ferenc pápáról, aki most az Egyház vezetője az egész világon. Nekem idén nyáron volt szerencsém látni Őt az Ifjúsági Világtalálkozón Krakóban, ami egy olyan élmény, amit soha nem fogok elfelejteni, és kívánom, hogy egyszer, ha majd nagyok lesztek, Ti is láthassátok Őt!

De addig is, minden hónapban olvashattok egy részletet itt az újságban abból a könyvből, amiben gyerekek írtak kérdéseket Ferenc pápának, és Ő válaszolt ezekre.

Ennek a könyvnek a címe: **Kedves Ferenc pápa!** Ferenc pápa válaszai gyerekek kérdésére.

Most pedig lássuk az első levelet, amit João, egy 10 éves portugál kisfiú írt:

Kedves Ferenc pápa!

Amikor láttalak a Szent Péter téren, nagyon örültem annak, ahogy rám pillantottál. Mit érzel, amikor meglátod a körülötted lévő gyerekeket? Köszönöm figyelmedet!

Ölel: João

Ferenc pápa válasza pedig a következő:

Kedves João!

Azt kérdezed, mit érzel, amikor meglátom a gyerekeket. Igen, rengeteg gyermekkel találkozom! Rájuk mosolygok, megölelem őket, vagy küldök nekik egy puszit a kocsiból, mert a kezeim szabadok – nem én vezetek, még ha te így is rajzoltál le!

Boldog vagyok, amikor gyerekeket látok. Mindig nagy gyöngédséget és szeretetet érzek irántuk, de nem csak ezt. Valójában, amikor egy olyan gyermekre nézek, mint például te, érzem, hogy a szívemben nagy remény ébred, mert a gyermekekben a jövőt látom. Igen, nagy reménységet érzek, mert minden gyermek újabb remény az emberiség jövője számára.

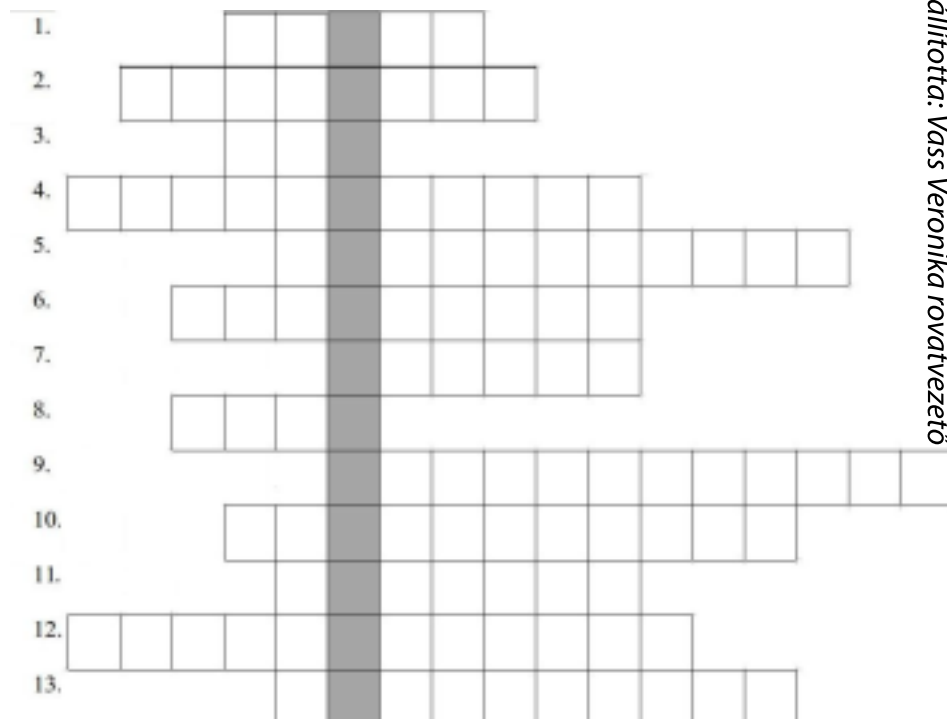
Ferenc pápa

Franciscus

forrás: Kedves Ferenc pápa!
Jezsuita Kiadó, 2016.
<http://jezsuitakonyvek.hu/>

REJTVÉNY

Írd be a meghatározásokat a sorokba. Megfejtésül az egyik szentség nevét kapod. Melyiket?

- 1.) Ádám és Éva vétke, más szóval.
- 2.) Ezzel volt „teljes” a Szűzanya.
- 3.) Hány szentség van?
- 4.) Ezt is teszi a lelkünkkel a kereszttség.
- 5.) Papság szentsége
- 6.) Az egyház egyik jellemző tulajdonsága.
- 7.) Ezzel keni meg a bértálcázókat a püspök.
- 8.) Az egyik evangélista. Nem apostol.
- 9.) Szentmise (görög eredetű szóval)
- 10.) Gyónás szentsége más szóval.
- 11.) A megváltás jele.
- 12.) Pünkösöd az Egyház az ünnepe.
- 13.) Ebben a városban feszítették keresztre Jézust.

SZÍNEZŐ

SZENTMISÉK RENDJE

hétfő: 18

kedd: 7

szerda: 18

csütörtök: 18

péntek: 7

szombat: 18 (elővételezett)

vasárnap: 7.30; 9; 10.30

Görögkatolikus szent liturgia:

a hónap 1. és 3. vasárnapján 18.

Nagytarcsán a hónap 2. és 4. vasárnapján lesz szentmise 11.30-tól.

IRODAI ÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

hétfő: 15–18

szerda: 10–12

csütörtök: 10–12

péntek: 15–17

ESEMÉNYEK

- Ifjúsági hittan - Péter atya vezetésével.
- Hétfőnként az esti szentmise keretében énekeljük a zsoltosmát.
- Első péntekenként csak esti szentmise lesz.
- Szombatonként csak esti szentmise lesz. Kivéve az 1. szombatok.

Szeptember

- 11. Veni Sancte a 9 óras szentmisén.
- 12. Simándy József emlék hangverseny a templomban.
- 18. egyházközségi évnyitó lesz 10 órától a Kohajda tanyán. A 10.30-as misén is itt vehetünk részt.
- 21. az első Biblia óra.
- 23. az első felnőtt hittan.
- 25. Nagytarcsai templom búcsú ünnepe, melyet Halász Péter káplán atya tart.

Október

- 1. Nagymarosi Ifjúsági Találkozó.
- 2. Templomunk búcsú ünnepe.
- 8. 15 órától szüreti bál gyerekeknek.

November

- 12. Özvegyek és egyedülállók lelki napja a plébánián.
- 26. Adventi koszorúkészítés.

December

- Rorate mise minden reggel 6 órától.
- 16-17. Adventi lelkigyakorlat, Dr. Török Csaba atya vezetésével.
- 18. Karácsonyi ünnepség.
- 24. Pásztorjáték 17 órától.

A revízió megkezdése: beteges kenet

ISASZEG

Gulyka József eddigi isaszegi plébánost és gödöllői esperest a püspök atya érdemei elismerésével nyugállományba helyezte augusztus 1-től.

*Dr. Csiba Tibor*t, Balassagyarmat-Szalézi plébánosi tisztségéből felmentve, isaszegi plébánossá, és egyben a gödöllői esperesi kerület eszperésévé nevezte ki.

Fotó: Szekeres Sándor

GÖDÖLLŐ

Gödöllőre is új káplán került az újmisés *Polcz Zoltán* személyében.

A korábbi káplánok: *Lovassy Attila* atyát Jászkarajenő plébánia és a tiszajenői filia plébániai kormányzójává nevezte ki a püspök atya. *Balázs Andrást* plébániai kormányzójává nevezte ki

Karancseszi és Litke plébániára, mely utóbbihoz Ipolytarnóc és Mihálygerge filiák is tartoznak.

Szeptember 1-től *Hidász György Izraelt* a gödöllői plébánia állandó diakónusává nevezte ki a püspök atya.

ÁLLANDÓ PROGRAMOK AZ EGYHÁZKÖZSÉGBEN

Helyszínek: ahol nincs jelezve, ott a plébánián van a program, T (templom)

- Hétfő: 10-12, **Baba-mama klub**;
- 18 Szentmise énekelt **zsoltosmával** (T)
- 18.45-től **Mária Légió** imaestje
- Kedden 15 órától engesztelő imaóra (T)
- Szerdán **Biblia óra** az esti mise után.
- 18-19.30 a **Vivace** Kórus próbája.
- Csütörtök: 17.30 **szentségimádás** (T);
- Péntek: *elsőpénteken egésznapos*

szentségimádás (T – *fültési idényben a plébánián*); **Fonó**, minden hónap utolsó péntekén 19 órától.

Felnőtt hittan kéthetente 19 órától.

• Szombat: 17 órától **rózsafüzér** közös imádkozása (T); 1. szombaton 7 órakor **szentmise** (T); 2. szombaton 18 órától gitáros mise (T)

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Felelős kiadó: Görbe József plébános Szerkesztés: Lauer Tamás;

Korrektúra: Bíró Ildikó; Készült 350 példányban

2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640-1359; 06 (28) 740-377

Honlap: kistarcsa.plebania.hu; nagytarcsa.plebania.hu

E-mail: kistarcsa@communio.hu; nagytarcsa.plebania@gmail.com